

Lina Halinen

Soturiprinsssi

Soturiprinssi

Lina Halinen

Soturiprinsssi

Haukka ja Tuliruusu 1

© 2025 Lina Halinen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1164-4

Veljelleni Tomille

*Siitä yhdestä ala-asteen kirjoitelmasta, joka sytytti ideasi kipinän
minussa roihuksi.*

Ilman sinua ei olisi Soturiprinssiä.

MENNAGOS

PHOL- MERI

AXOTH

JIRYDANIN VUORISTO

TRANYK

P

Lu

Ko

L

I

Lo

Ka

€

BIPODAL- MERI

LOKIR

ASROTH

HERSILOGONOS

RAHEL

PRADAC

MECRUSIA

SYNTHDEGNA

YLEDO

QARDELIA

SOGRAC

GHEIAC

GYHED

AMARCIA

LEFEEGARTH

OKUN

NODARSOS

TUMNRATZ

KHAOX

*Sydänyössä,
kuun varjossa,
seisoo hahmo mystinen
kuiskaa kaikuun tyhjyyden
pimeyteen kuljettaa
tuuli armoton*

*yön musta ratsastaja
pelastaa voi kansansa
karkaista miekkansa tullessa
repiä rinnassaan orastavan vihan
ja antaa tuskansa laulaa*

*kohtalon kautta hän verensä vuodattaa
mutta ei koskaan rauhaa saa
ikuisuuden hän jo maistaa huulillaan
ja yöhön unohdettuun ratsastaa*

PROLOGI

Raskaat puuovet kiinni pitävä lukko tipahti paikoilleen metallisen kolahduksen saattelemana, kun suurikokoinen hylly työnnettiin sen eteen telkeämään ovet vielä varmemmin. Oven molemmin puolin olevien ikkunoiden punapuiset luukut vedettiin kiinni, jolloin laajaan aulaan laskeutui pahaenteinen hämärä. Kolme miestä kiiruhti marmorista lattiaa pitkin aulan keskellä seisovan vanhemman kaljun miehen luo, jonka vuosien uurtamilta kasvoilta ei huokunut minkäänlaista tunnetta.

”Teidän Korkeutenne, vihollinen on pian murtanut jo ulkoisen puolustuksemme”, yksi miehistä sanoi ottaen kaljuun mieheen tiukan katsekontaktin. ”Teidän on siis mentävä suojaan. Nyt.”

Vanhempi mies puristi vierellään seisovan, noin nelissäkymmenissä olevan naisen kättä ja nyökkäsi jäykästi. “Luvatkaa, komentaja, ettette päästä yhtäkään sen paskiaisen joukosta tänne asti.”

Komentajaksi kutsuttu mies, jolla oli päällään tumma haarniskan tapainen taisteluasu, näytti vaikealta. “Teemme parhaamme, Teidän Korkeutenne.”

Kalju mies ja nainen kääntyivät mitänsanomattomina, ja lähtivät kävelemään poispäin ulko-ovelta, kunnes pysähtyivät äkisti.

Naisen vieressä oli ollut mustahiuksinen nuorukainen, joka seisoi yhä paikallaan huoneen keskellä. "Entä Verdos?"

Tämän katse kohdistui kolmesta miehestä reunimmaiseen, jolla oli haarniskatyylisen asun sijaan päällään valkoinen kauluspaita ja mustat housut, sekä nahkainen miekkavyö lanteillaan. "Menkää te edeltä", valkopaitainen mies sanoi. "Tulen pian perässä."

Naisen ilme muuttui neutraalista kauhistuneeksi.

"Älä edes kuvittele –"

Hänen lauseensa keskeytyi, kun ulkoa alkoi kuulua jo matalia huutoja ja ryminää, joka aiheutui vihollisen sotilaiden vyöryessä oven taakse.

"Teidän Korkeutenne..." komentaja hoputti, mutta nainen ei suostunut liikahtamaan. Tämän pelosta kielivä katse oli nauliutunut valkopaitaiseen mieheen, mutta tämä vältteli kohtaamasta naisen katsetta.

"Meillä ei ole aikaa tähän", Verdosiksi kutsuttu nuori mies ärähti, ja loi mustahiuksiseen nuorukaiseen tiukan katseen.

"Sparedas, vie isä ja äiti turvaan. *Nyt*."

"Ei!" nainen kiljaisi. "Verdos..."

Mustahiuksinen poika, Sparedas, nyökkäsi ja harppoi kaksi vakaata askelta vanhempiensa suuntaan. Hän tarttui naisen toisesta käsivarresta kiinni alkaen johdatella tätä eteenpäin kaljun miehen kanssa lähes puoliväkisin.

Kaljun miehen merensiniset silmät tavoittivat Verdosin, kun tämä vilkaisi häntä olkansa yli huolestuneella katseella, kunnes kaikki kolme olivat kadonneet hänen näköpiiristään aulan oviaukosta alakertaan vieviä portaita alas. Silloin hän henkäisi syvään ja veti vyöllään roikkuvasta huotrasta miekan, joka kiinnitti viereisten sotilaiden huomion.

"Prinssi Verdos –"

"Minä jään tänne avuksi."

”Mutta voitte loukkaantua vakavasti tai pahimmassa tapauksessa – ”

”Tiedostan sen”, Verdos tokaisi kylmästi. ”Mutta en ole perääntymässä. Kypärä?”

Sotilaat katsoivat toisiaan hetken, mutta eivät kyseenalaistaneet hänen päätöstään, vaan ojensivat tälle painavan metallisen kypärän. Muualta linnan yläkerroksista juoksi apuun enemmän sotilaita heidän tuekseen, kunnes koko aula oli täytynyt kuninkaan kaartin sotilaista, jotka asettuivat odottamaan säännöllisin väliajoin äänekkäästi kolahtelevan oven pettämistä.

Yksi heistä oli Verdos, joka nuolaisi huuliaan, venytteli päätään puolelta toiselle ja tuijotti ankarasti ryskytettävää ovea silmiään räpäyttämättä kypärän visiirin pienestä raosta.

”Tässä sitä mennään”, hän mutisi itsekseen, kunnes samassa oveen osui jokin niin suurella voimalla, että sen edessä ollut hyllykkö liikahti taaksepäin, ja rivissä olevat sotilaat hätkähtivät vaistonvaraisesti. Kului muutama sekunti, kunnes kuului korviahuumaava rysähdys hyllyn kaatuessa ja ovien auetessa. Kymmeniä sotilaita virtasi sisään karjuen ja aseet tanassa valmiina valtaamaan kuninkaanlinnan ja tuhoamaan sen maan tasalle.

LUKU 1

Oli syyskuun alku, ja ilma oli lauhkea, mutta vienon tuulinen. Vaaleansinisellä taivaalla auringon eteen lipuneet pilvenhattarat pitivät kaupunkia pilvisessä otteessaan, kun laakea kivetetty toriaukea kuhisi jälleen ihmisistä jokapäiväisten markkinoiden pyörähtaessä tapansa mukaan käyntiin. Köyhät kuin rikkaat mecrusialaiset kokoontuivat käymään kauppaa tavaroitaan kiihkeästi myyvien porvariskauppiaiden kanssa, joiden kojujen myyntilaatikoista löytyi niin hedelmiä, leipää, turkiksia, lihaa, kalaa, vaatteita kuin koruja lähes joka lähtöön. Kerjäläiset norkoilivat talojen nurkilla yrittäen saada ohikulkijoilta lantin, ja katukissat istuivat tyytyväisinä tassujaan nuollen keskellä kaupungin vilskettä pyydystettyään mahansa täyteen hämärien sivukatujen viemäreiden suilla vilistäviä rottia.

Prinssi Verdos kierteli kojuja äitinsä kuningatar Ferinan kanssa mukulakivisiä katuja pitkin. He olivat pukeutuneet pitkiin hupullisiin viittoihin soluttautuakseen muiden kansalaisten joukkoon paremmin, mutta tästä huolimatta ihmiset tunnistivat heidät aina. Kuten paraikaa, ihmisjoukko jakaantui kunniakkaasti heidän tieltään suoden vapaan kulkuväylän. Ferina pysähtyi hedelmäkojun eteen ja sormeili keltapunertavaa omenaa käsissään.

”Se tekisi 100 gulwinia, Teidän Korkeutenne”, kauppias sanoi ojentaessaan tälle täyttää korillista omenoita. Ferina ojensi kolikot myyjälle ja kiitti hymyillen aurinkoisesti.

”Voinet muistuttaa minua vielä uudemman kerran, miksi suostuin tulemaan jälleen mukaasi?” Verdos puuskahti heidän kävellessään eteenpäin. ”Minulla olisi ollut tärkeämpääkin tekemistä.”

”On hyvä, että teet joskus jotain muutakin, kuin harjoittelet. Lisäksi tarvitsin jonkun kantamaan ostoksia.”

”Mikset lähettänyt jotakuta palvelusväestä?”

Ferina kääntyi Verdosin puoleen, eikä hymy haihtunut hänen kasvoiltaan. ”Tiedät kyllä miksi. Minusta markkinoilla käyminen on mukavaa. Luulin, että sinäkin pidit siitä.”

Verdos avasi suunsa vastatakseen, mutta Ferina oli jo ehtinyt pysähtyä toisen kojun luokse, ja jutteli innokkaasti myyjän kanssa.

”Kuningatar! Olemme nöyrän kiitollisia suomastanne kunniasta vierailla jälleen luonamme! Miten voitte?”

”Oikein hyvin, herra Haval. Mitä teillä on tänään tarjolla?”

Verdos pysyi taaempana, mutta kohotti kättään tervehdykseksi miehelle ja tyytyi osaansa. Herra Haval myi kalaa, ja tämä oli tullut hänelle tutuksi lukuisten markkinavierailujen saattelemana, jolloin Verdos oli yhtä lailla äitinsä kassinkantajana seurannut tätä ympäri torialuetta jo lapsesta saakka.

”Mitä vain Teidän Ylhäisyytenne sattuu tarvitsemaan!” herra Haval ilmoitti ylpeästi. ”Löytyy niin tänä aamuna pyydettyä lohta, sekä oikein herkullista taimenta. Vai haluaisitteko kenties jotain eksoottisempaa? Katkarapuja? Ostereita?”

Ferinan mittaillessa mereneläviä täynnä olevia koreja Verdos kääntyi torikadulle päin. Hän huomasi sivusilmällään vähän matkan päässä kaksi nuorta neitoa, joiden huomio oli selkeästi hänessä.

Kohdatessaan Verdosin katseen, tytöt lehahtivat punaisiksi ja alkoivat kikattaa keskenään. Verdos tukahdutti vaivoin huokauksen.

Hän ei osannut enää yllättyä saamastaan ihailevasta huomiosta. Olihan hän arvonimensä lisäksi nuori ja pitkänhuiskea, ja lämpimänruskeiden silmiensä sekä huomattavasti muista ylhäisistä poikkeavan jäntevän ruumiinrakenteensa takia hän oli monien aatelisneitojen päiväuni.

Verdos tiedosti, että hänen velvollisuutensa kruununprinssinä olisi mennä ennen pitkää naimisiin, mutta pelkkä ajatuskin vaimosta alkoi kauhistuttaa häntä. Ei hän varsinaisesti inhonnut tyttöjen huomiota tai seuraa, mutta ei yksinkertaisesti pystynyt kuvittelemaan vielä sitoutuvansa pysyvästi keneenkään, sillä arvosti vapauttaan liiaksi. Siksi hän nytkin oli välittämättä tyttöjen kovaäänisestä hihityksestä, jonka oli tarkoitus saada hänen huomionsa, ja kääntyi takaisin kojuun päin. Merenelävien metallinkatkuinen kalanhaju leijaili hänen nenäänsä kuin lohduksena.

Ferina palasi kojulta kori täynnä ruoka-aineita ja Verdos otti sen kantaakseen mitäänsanomattomana heidän jatkaessa kulkuaan. Heidän takanaan asteli pienen välimatkan päässä kaksi kuninkaan kaartin vartijaa, jotka liikkuiivat valppaina kuin varjot heidän perässään tarkkaillen kuningasperheen jäseniä.

”Tarvitsemme vielä villalankaa, sekä tietenkin luumuja ateriala varten”, Ferina jutteli hyväntuulisesti. Samassa Verdosin viereen astahti lähimmän kojun myyjätär käsissään käsintehtyjä koruja. Vartijat jäykistyivät varuillaan ja asettivat kätensä aseidensa kahvoille, mutta Ferina huiskautti näille kättään.

”Saanen vaivata hetkisen, Teidän Ylhäisyytenne?” nainen kysyi nostaen esiin nahkahihnaisen korun, joka oli hopeasta valettu litteä ympyrä, jonka painaumat ja kohoumat muodostivat taitavasti muotoillun haukanpään. Nokan ja höyhenien eteen oli selkeästi nähty

paljon vaivaa eikä pieninkään yksityiskohta jäänyt huomaamatta. Myyjätär mallaili korua Verdosiin leuan alla.

”Mitä sanoisitte tästä? Se on valmistettu rohkean ja raamikkaan luonteenne innoittamana, prinssi Verdosi, vain teille.”

Verdosi tuijotti korua. ”Se on kieltämättä upea, mutta – ”

”Otamme sen”, Ferina sanoi yllättäen. ”Paljonko?”

”500 gulwinia olisi kohtuuhinta Teidän Arvokkuudellenne.”

Ferina kaivoi rahat taskustaan, ojensi naiselle, joka kumarsi nöyrästi ja lähti heijaten niitä käsissään kuin kapaloavaa konsanaan. Verdosi katsahti äitiään ihmettelevästi, kun Ferina kiinnitti korun hänen kaulaansa ja sen kova ja kylmä metalli painautui Verdosiin kaulakuoppaan.

”Koru olkoon lahjani sinulle”, Ferina sanoi. ”Näin katseestasi, että pidit siitä.”

Verdosi hymyili vastaukseksi, kunnes ilmassa kiiri korviavihlova kiljunta. Ferina ja Verdosi hätkähtivät ja näkivät kojujen välistä, kuinka kymmeniä raskaasti aseistautuneita sotilaita marssi heitä päin tiheässä muodostelmassa. Sotilaat olivat täsmälleen saman pituisia, ja heidän vartaloaan verhoosi tummuneen hopean värinen rengashaarniska, sekä kasvojen piirteet lähes kokonaan peittävä kypärä. Hansikkaiden verhoamissa käsissä heistä jokainen piteli puisia nuijia, jonka päissä törrotti teräviä piikkejä.

Sekasorto oli kehittynyt muutamassa sekunnissa, ja ihmiset ryntäilivät sinne tänne hyökkäyksen lailla vyöryvien sotilasjoukkojen tieltä. Ne naiset, lapset ja vanhukset, jotka eivät ehtineet väistyä, tallattiin jalkoihin tai viskattiin kovakouraisesti sivuun. Taka-alalla Ferinaa ja Verdosiä turvanneet vartijat vetivät aseensa vöiltään ja karjahtivat käskynomaisesti: ”Juoskaa, Teidän Korkeutenne! Teidät on saatava turvaan pikimmiten!”

Ferina tarttui Verdosiä käsivarresta ja he lähtivät toisen vartijan saattelemana juoksemaan ihmisjoukon seassa kohti

vaunujaan, jotka odottivat toriaukean reunalla. Juostessaan Verdos vilkaisi taakseen ja näki sotilaiden rinnalle liittyneen toisen joukon, joka saapui metsän suunnalta, ja joukkojen marssivan tasaista tahtia kohti mäen päällä kohoavaa kuninkaanlinnaa. Ferinan ja Verdosin astuessa vaunuihin he karauttivat kiireen vilkkaa kotiinsa, ja saapuessaan porteille he näkivät, kuinka muutamat linnaa vartioivat sotilaat olivat jo ehtineet kerääntyä puolustamaan sisäänkäyntiä. Vaunut liukuivat porteista etupihalle, jolloin Verdos ja Ferina juoksivat nopeasti koristelluista pääovista sisään, jossa saivat vastaansa itse kuningas Arthmosin. ”Mitä on tekeillä?” tämä kysyi ääni kireänä jännityksestä ottaessaan vaimonsa kiinni.

”Yllätysyökkäys”, Ferina sanoi hengästyneenä tukeutuen miehensä käsivarsiin. ”Se on hän.”

Arthmos jäykistyi ja katsoi Ferinaa silmät laajentuneina, kuin ei olisi uskonut mitä tämä sanoi. Verdos katsoi vanhempiaan hämmentyneenä. ”Kuka? Mistä on kyse?”

Ferina ja Arthmos havahtuivat sanattomasta kahdenkeskeisestä kommunikaatiostaan ja vilkaisivat poikaansa epävarmasti, mutta eivät vastanneet.

”Onko joku hyökkäämässä *tänne*?” Verdosin pingottunut ääni älähti, mutta hän ei saanut vastausta.

MAGIA KYTEE PINNAN ALLA

Verdos Tregonin elämä on ollut kahden roolin välistä tasapainottelua. Hän kun on Mecrusian valtakunnan kruununprinssi, sekä rohkea soturilupaus. Kun Mecrusian ylle lankeaa myyttisen vihollisen uhkan varjo, päättää Verdos ottaa ratkaisevan askeleen kohti kohtaloaan.

Alkaa uhkarohkea matka läpi Asrothin, jonka päivänvalolta suojatuissa kätköissä vaanii monenlaisia vaaroja: ihmisluonnon julmuudesta utuisten metsien kätköistä hiipiviin olentoihin.

Vähiten Verdos voisi odottaa törmäävänsä kipakkaan talonpoikaistyttöön Zazanielleen, joka edustaa kaikkea sitä, mitä Verdos on kasvatettu halveksimaan. Yhdessä vastoin kaikkia todennäköisyyksiä, he kohtaavat mitä hurjimpia seikkailuja ja erikoisimpia ihmiskohtaloita, samalla kun tulevat yhä tietoisemmaksi orastavista tunteistaan, jotka voimistuessaan syöksisivät koko maan kaaokseen.

Soturiprinssi on Haukka ja Tuliruusu
-trilogian ensimmäinen osa.

BoD

